

Gabriel Avery had al weken geen zakken meer gerold en zijn vingers begonnen te jeuken.

De zomer holde naar zijn einde en elke week kwamen er minder toeristen naar Torbridge, wat betekende dat er minder zakken waren om te rollen. Zelfs de toeristen die wel kwamen bleven niet lang in het dorp. Je kon immers alleen maar een paar foto's nemen van de grootste attractie – een oerlelijke stenen brug – waarna je je al snel ging vervelen en weg wilde. Gelukkig voor Gabriel kwam er elke dag een gestage stroom aan forenzen aan op het station. Die waren ongetwijfeld onderweg naar verre oorden waar fantastische, spannende dingen gebeurden.

Gabriel woonde pas een jaar in Torbridge en hij had nu al het gevoel dat het eigenlijk óveral spannender was dan hier.

Het was maandagmorgen, vroeg, en Gabriel stond met zijn rug tegen de muur van het station te wachten op de volgende trein. Straks zou het perron wemelen van de mensen die moesten overstappen op treinen richting het noorden of zuiden. Maar op dat moment stonden er alleen maar twee mannen in donkere pakken te wachten. Ze werden van achter verlicht door de zon, waardoor Gabriel alleen hun silhouetten zag en de gezichten niet kon onderscheiden.

Waarschijnlijk mannen uit het dorp, dacht hij gapend. Hij stal nooit de portemonnee van mensen uit het dorp. Ze zouden hem meteen herkennen en het aan Oma vertellen. En na dat voorval van laatst was ze toch al boos op hem.

Nu hij er zo over nadacht, wist hij eigenlijk niet of ze ooit níét boos op hem was geweest sinds ze in Torbridge waren komen wonen.

Het was nog vóór achten en de mensen die uit de trein zouden stappen, zouden allemaal humeurig en moe zijn, en vooral ook totaal niet geïnteresseerd in Gabriel. Dat betekende dat hij zich als een vingervlugge schim onder de mensen kon begeven. Bij de gedachte werd hij al opgewonden. De afgelopen weken was hij alleen maar bezig geweest met Oma helpen op het landhuis, waardoor hij niet naar het station had kunnen komen. En wat had hij het gemist!

Het was een frisse ochtend. Er liep een rilling over zijn rug en hij trok de mouwen van zijn blauwe trui over zijn handen. Koude vingers betekende stijve en onhandige vingers, en daar had hij niks aan. Ze moesten warm en soepel zijn, en doelgericht.

Links van hem lag café Benson, waar warme dranken werden verkocht via een doorgeefluik. De zoete geur van chocolademelk en de bittere van koffie walmden in dunne sliertjes zijn richting uit. Binnen klonk het gesis van bacon op de bakplaat en het gepruttel van het koffiezetapparaat.

Zijn maag knorde.

Het eerste wat ik ga kopen met mijn opbrengst is een boterham met spek, dacht hij, en eentje met worst voor Oma.

Op een van de statafels naast het doorgeefluik stond een beker koffie, waar nog wat damp uit opsteeg. Gabriel wachtte tot de barista het café in verdween, schuifelde dichterbij en gapte de beker.

Hij vond de smaak van koffie smerig, maar het vasthouden van de warme beker maakte zijn vingers tenminste weer soepel.

Een paar minuten later hoorde hij het zachte gerommel van een naderende trein. Hij zette zich af van de muur om beter zicht te hebben. Toen de passagiers uit de trein stroomden liet hij de beker op een bankje staan.

Gabriel fronste. Nu het herfst werd, kreeg hij te maken met jassen en jacks met meerdere zakken. Hij had nooit tijd om alle zakken te doorzoeken, dus moest hij meestal maar wat gokken. Daar was hij na al die jaren best goed in geworden. En gelukkig was nog niet iedereen die uit de trein stapte voorbereid op het gure weer.

De meeste passagiers bleven op het perron staan om te wachten op hun aansluiting, maar een paar liepen rechtstreeks naar het café.

Grijnzend haalde Gabriel een muntstuk van twee pence uit zijn zak dat hij al zo lang als hij zich kon herinneren bij zich droeg. Wat er zo bijzonder aan was, was dat één kant – kop – glom als normaal koper, terwijl de andere kant – munt – helemaal zwart was. Net alsof hij verbrand was. Hoe hij zo was geworden, wist Gabriel niet, maar het muntstuk zag er wel cool uit en het speelde inmiddels een belangrijke rol in zijn tactiek.

Hij schoot de munt de lucht in met zijn duim, ving hem op in zijn handpalm en schoot hem weer omhoog. Hij wilde net aan zijn plannetje beginnen, toen hij een bekende stem hoorde.

‘Ben jij dat, Gabriel Avery?’

Gabriel ving de munt op, stak hem snel in zijn zak en keek omhoog, in het gezicht van Theodora Evans. Hij zag allemaal diepe rimpels in een ziekelijke, grauwe huid, wat volgens hem een gevolg was van voortdurend boos kijken en vijftig jaar lang roken.

‘Goedemorgen, mevrouw Evans!’ zei hij gemaakt opgewekt.

Haar blik werd zo mogelijk nog zuurder. ‘Wat doe jij op dit uur op het station?’ Ze tuitte haar gerimpelde lippen. ‘Stoute dingen zeker.’

Gabriel deed alsof die opmerking hem kwetste. ‘Helemaal niet, mevrouw Evans. Ik ben hier om voor Oma een broodje worst te halen bij Benson. Die vindt ze zo lekker.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik wilde haar ermee verrassen.’

Mevrouw Evans leek heel even vriendelijker te kijken, maar het duurde niet lang. ‘Moet ik dat geloven?’ Ze leunde voorover. ‘Ik weet dat jij mijn hartige taart vorige week van de vensterbank hebt ontvreemd, Gabriel Avery. Ik weet het zéker.’

Gabriel trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat betekent “ontvreemden”, mevrouw Evans?’ Natuurlijk wist hij heus wel wat ontvreemden – en alle andere woorden die te maken hadden met diefstal – betekende.

De waterige grijze ogen van mevrouw Evans waren nu heel dichtbij. ‘Dat betekent dat je hem hebt gestólen.’

Gabriel zette een stap achteruit en trok zijn trui omhoog, waardoor zijn magere, lichtbruine buik zichtbaar werd. ‘Ziet dit er soms uit als de buik van een taartendief, mevrouw Evans?’

Hier schrok ze van, en ze ging rechtop staan. ‘Je bent goedgebekt, Gabriel Avery. Iets te goed, naar mijn mening. Een nette, vróme jongen zal nooit zo makkelijk liegen als jij.’

Gabriel liet zijn t-shirt en trui weer zakken. ‘Ik wou dat ik erbij was geweest, mevrouw Evans. Dan had ik de dief kunnen betrappen. Maar helaas.’ Gabriel was er wel bij geweest, natuurlijk. De korst van de taart was heerlijk boterig en knapperig geweest, maar de vulling lang niet zo lekker als gewoonlijk. Als je het Gabriel vroeg, was het haar slechtst gelukte taart tot nu toe geweest.

Mevrouw Evans was niet overtuigd, ze gromde één keer luid, en liep daarna mompelend het treinstation uit.

Gabriel haalde zijn munt weer tevoorschijn en richtte zijn aandacht op het perron. Er stonden al een paar mensen in de rij voor de balie van het café.

Rijen waren lastig. Als er iets gebeurde met iemand die in een rij stond – als diegene werd aangestoten of struikelde – dan keek iedereen in de rij om. Hoe meer ogen, hoe meer kans dat zijn snelle hand werd opgemerkt. Gabriel keek achterom om te zien of er nog iemand naar het café liep.

Twee mensen. Die liepen te dicht bij elkaar om iets te proberen, maar vlak achter hen liep een man met zilvergrijs haar.

Hij misschien, dacht Gabriel, terwijl hij de man bekeek. Geen jas. Wijde broek. Een bobbel in de vorm van een portemonnee in zijn linkerachterzak. Afgeleid door zijn telefoon. Ziet er prima uit.

Gabriel gooide zijn munt weer op. Hij wachtte tot de andere twee hem voorbij waren en haastte zich toen naar de man. Ze botsten tegen elkaar aan, schouder tegen heup, en Gabriels munt viel rinkelend op de betonnen vloer.

‘Sorry, jongen, dat is mijn schuld,’ zei de man. Hij stak zijn telefoon in zijn rechterzak en glimlachte verontschuldigend naar Gabriel. ‘Ik raap hem wel voor je op.’

‘Het geeft niet,’ zei Gabriel, die deed alsof hij een beetje zenuwachtig was. ‘Het is maar een oud muntje.’ Maar de man bukte al, waardoor de dunne, zwartleren portemonnee in zijn linkerachterzak zichtbaar werd.

Heel even maar, en toen was hij weg.

De man ging rechtop staan met Gabriels munt in zijn hand. ‘Waar heb je deze vandaan? Ik heb nog nooit een munt gezien die er zo slecht uitzag.’

‘Het was een cadeautje,’ zei Gabriel met opgetrokken schouders. ‘Van mijn ouders.’ Dat was tenminste de waarheid. De enige andere twee dingen die hij van zijn ouders had gekregen, waren zijn goudbruine haar en donkerbruine ogen, en daar had hij verder niets aan.

De man liet de munt in Gabriels hand vallen en Gabriel stak hem weer in zijn zak. ‘Dat is tenminste beter dan een beeldscherm.’ De man haalde zijn telefoon uit zijn zak. ‘Deze dingen zijn verdomd gevaarlijk, jongen. Blijf jij maar zo lang mogelijk met muntjes spelen.’

Gabriel knikte beleefd. ‘Het spijt me dat ik tegen u aan liep.’

De man gaf hem een klopje op zijn schouder en liep door, zijn ogen alweer gericht op het schermje van zijn telefoon. ‘Geeft niks, jongen. Geeft niks.’

Gabriel liep de hoek om, keek achterom over zijn schouder, en haalde toen voorzichtig de zwarte portemonnee uit zijn zak. Hij grinnikte. Net zo makkelijk als het stelen van een hartige taart van de vensterbank.

Hij maakte de portemonnee open en...

Dat was vreemd. Hij was bijna helemaal leeg. Er zat alleen een briefje van tien pond in en iets wits. Een kaartje, dat uit een van de vakjes stak. Gabriel schoof het omhoog en las wat erop stond.

Jij bent goed, ik ben beter.

Met een ruk draaide Gabriel zich om en hij sprintte terug naar het café. Daar stonden nog maar twee mensen in de rij en de man was niet een van hen. Hij keek om zich heen, zocht het perron af naar de man met het zilvergrijze haar. De trein begon net weg te rijden en...

O nee...

Achter een van de raampjes zat de man naar hem te lachen. Gabriel keek hem recht aan. Langzaam stak de man iets omhoog achter het raam. Het was klein en rond en de ene kant zag er verbrand uit.

Met een bonzend hart graaide Gabriel in zijn zakken. Hij haalde er een munt uit. Maar het was niet de zijne.